

TAHAYYÜL

Bir fısıltının ardından esiyor nazenin meltem
Yalnızlığa boyun eğerek deriden ayrılan kuş tüyü
Ve bir gün kendini iki parmak arasında, hayranlıkla
Bulur kim bilir belki mavi yaldızlı bir vazoda.

Ağacım, yaprağın tefekkürüme bir zarif hilâl.
Kumları zerre zerre dökülür denizden bulutlara.
Hayal olduğu, gün ayınca anlaşılan kelepçe.
Geceye gönül veren hıçkırıklar gibi derin ve sessizce.

Müsebbip ararken vuslata engel yüksek duvarlara.
Soluğumda birikmiş demleri ekim çiçek tarlalarına.
Bulut olsun, deniz olsun, yağmur olsun gözlerine
Bakamam yabancı, elvandan geçilmez karanlığa.

Çırparken kanatlarımı bir kelebek gibi çayır çimen
Dokunma, desenlerime gün doğuyor bu akşam.
Parmak uçlarındaki kumbarada biriken buselerden
Kâbus olursun bir gece düşümden ayıkamazsam.

Dağlar tutarmış balıklara sığınak okyanusları.
Ne mercanlar gelip geçti gönül bağlarından.
Çöllerdeki seraplara sebep olmuş gözyaşları
Tebessüme tenezzül için ne gelir cândan?

Hangi söğüt gölgesinde baktın da gökyüzüne,
Bulutlar parçalı bugün, doğmamış güneş yüzüne
Ertelenmiş muhabbetler dört duvar arası
Üşümüş bir fincan kahve, terk edilmiş şömüne.

Hatırın bir şiir kadar çok, hatıran tuvalde resim.
Çizilmiş üzerine kaç muhtelif parmak izim.
Çaylar demli her sabah gibi öpüldü çiçeklerin
Çekilmeyi unutmuş o gün gözlerinde nefesim.

Karışmış kokular, yalnız saçlarının rayihâsı,
Bir tutam lavanta, yanında gönül yarası.
Kader, dilimi mühürleyen meşakkatli kelime
Bekler mi Mecnun ahvalinden bihaber Leyla'sını?

Yolcusu olur bastığı toprağı hissetmediği yolların
Mâşuk bilmez hülyasının içinden çıkmayan aşğın,
Gönlü bir hoş ki zifiride yanar ateşiyle vuslatın
Çamlar arasında kalmış, deryâları anmaktayım.

Ömürlük menzirim yabancı, yaşamak son ihtiyacım,
Kalmamış aynadaki ben olduğuna inancım,
Sükûta mahkum sözler gibi tahta sandıkta saklıyım.
Temennîm son solukta gözlerimde tebessüm.

Yağmur oldu gönlüme rahmet rahmet yağın
Her hücrelerine meftun, toprak kokusuna hayran
Yeraltında bir şehir, eşhası fâniye ibretlik olan
Ahvâl-i istikbalim diyerek affa sığınmalı insan.

Bir hayli insan geçmiş dallarının altından,
Varlığın ki her sabah güneşten önce doğar.
Eylül'ün vuslatına ermiş, mahzun sözlerim
Yapraklarını sana döken sonbahar mevsimiyim.

Günlerle hemdem olmuş, yanı başında beklerim.
Bir pencere ardında kalan gecelerine hasretim.
Hatrında mıdır günbatımında dinlediğin dertlerim
İki sandalye bir masa, emrine âmâdeyim.

Bitmedikçe sensiz anılara kördüğüm zaman
Son bulmayacak hiçbir mısra sen olmadan
Gönlü titreten de durduran da bir Yaradan
Kaderine teslim olmuş masaldaki kahraman.